

Tepegöz

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, leylekler tellal iken, balıklar berber iken, uçsuz bucaksız engin okyanusların dalgalarını köpürterek dövdüğü yüksek uçurumlarla kaplı kıyıları olan bir adada yaşayan bir Tepegöz varmış.

Günlerden bir gün, leylekler annesine götürmek için bohçalarında taşıdığı Tepegözü ıssız bir adada düşürmüşler. Adada yaşayan keçiler tarafında beslenip büyütülen Tepegözün keçiler ve birkaç sincaptan başka arkadaşı yokmuş. Günlerini yüksek uçurumların birinde kendine bulduğu mağarada uyuyup, gündüzleri balık avlayarak sincap ve keçilerle oynayarak geçirirmiş .

Günlerden bir gün içinde insanların bulunduğu bir gemi yanaşmış adaya, Tepegöz çok korkmuş pir tepenin ardına saklanarak gelen misafirleri izlemeye başlamış. Ellerinde kılıç ve mızrakların bulunan kırk kadar asker kumsala inmiş. Tepegöz hayatında ilk defa gördüğü bu canlıların asker olduğunu nereden bilsin. Biraz ürkek biraz çekingen tavırla onlara doğru yaklaşmaya başlamış.

Tepegözün farkına varan askerler bir anda telaşa düşüp bağırışmaya başlamışlar. Çünkü tepegöz neredeyse bu askerlerin üç katı büyüklüğündeymiş. Askerler daha önce hiç tek gözlü bir dev görmediklerinden tedirgin olmuşlar. Hemen saf tutup savunma pozisyonu almışlar. Bu hareketlilik tepegözü şaşırtsa da askerlerin kendisine zarar verebileceğini düşünmeden çekingen tavırlarla yaklaşmaya devam etmiş.

Askerlerin komutanı tepegöze anlamadığı dilde bir şeyler söylüyormuş. Bu sözlerin ne olduğunu anlamayan Tepegöz epey bir yaklaştığında askerlerden biri elindeki mızrağıyla tepegöze saldırmış. Mızrağın kolunu yaralamasıyla canı yanan tepegöz can havliyle oradan uzaklaşmış. Canı çok yanan Tepegöz askerlerin neden ona saldırdığını anlayamamış. Gece olup mağarasına döndüğünde kolundaki yaranın acısıyla sabaha kadar uyuyamamış. Neden? diye soruyormuş kendine ”ben onlara zarar vermek istemedim ki”.

Sabah olup gün ışıdığına ise askerlerin hummalı bir çalışma içinde olduklarını görmüş. Ağaçlardan gemilerini tamir etmek için gerekli odunları toplayan, sarmaşıklardan ip yapmaya çalışan askerler çok meşgul görünüyorlarmış. Askerlerden biri uçurumun kenarındaki sarmaşıkları almak için uçurumun kenarında çalışırken dengesini kaybedip uçurumdan ufak

bir kayanın üstüne yuvarlanmış. Tüm askerle yaralı askeri kurtarmak için el birliğı etseler de yaralı askerin bulunduğu yere ulaşmaları mümkün değılmış. Acı içinde kıvranan asker arkadaşlarının yardım etmesi için bağıırıp duruyormuş.

Tepegöz askerin içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmak için mağarasından çıkmış. Askerlerin ulaşamadığı yaralı askerin yanında hemencecik ulaşmış. Tüm askerler Tepegözün yaralı askere zarar vereceğini düşünürken şaşkınlık içindeki yaralı askeri kucağına alan Tepegöz bir çırpıda yaralı askeri uçurumdan çıkarıp arkadaşlarının yanına sakince bırakmış. Bu hareketiyle askerler Tepegözün bir düşman yahut kötü bir canavar olmadığı anlamışlar. Yaralı arkadaşlarını tedavi eden askerler kendileri için gerekli sarmaşık ve ağaçları gemilerine yükleyip oradan uzaklaşmış.

Adada keçi arkadaşlarıyla tekrar yalnız kalan Tepegöz askerlerin aklında bir arkadaş olarak sonsuza dek yer edinmiş. Gökten üç elma düşmüş biri bu masalı okuyanın başına, biri masalı dinleyenin başına, biri de yardımsever tepegözün başına olsun.

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>